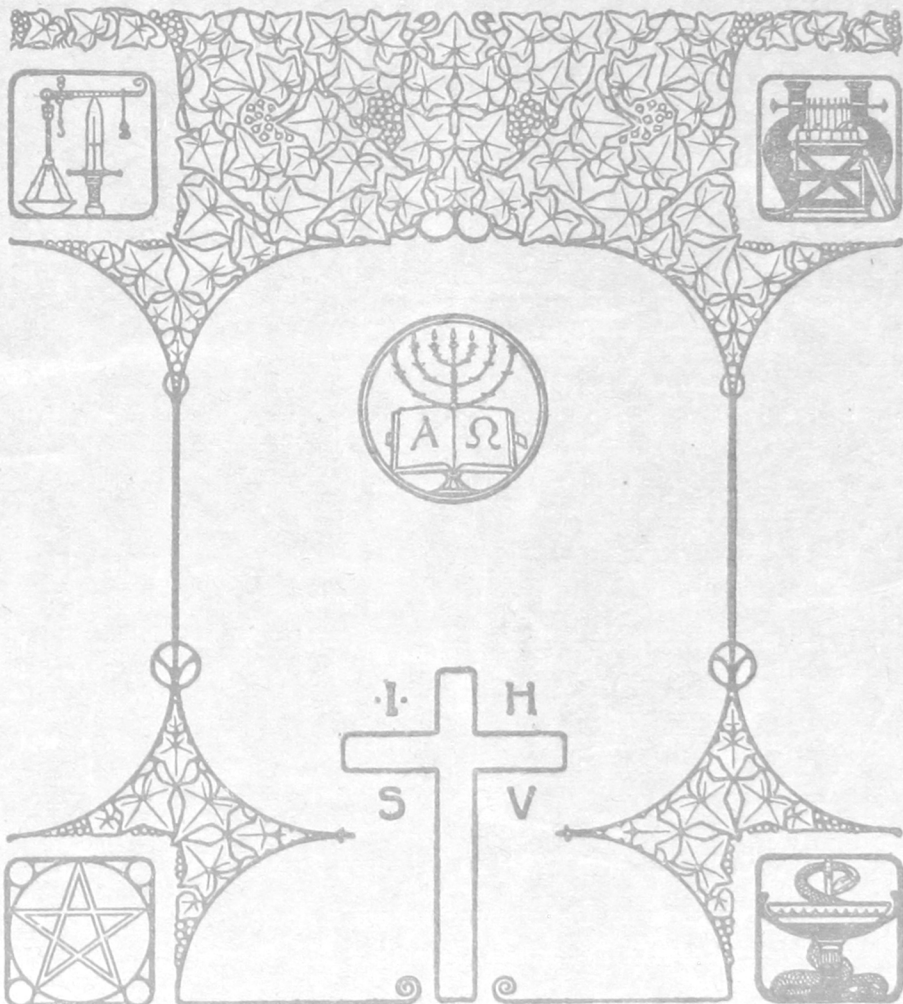

FRATERNITAS

GROOT-GEREFORMEERD STUDENTENBLAD
UITGAANDE VAN DE CORPORA 'SSR/NDDD & F.Q.I

ISINGS · 1913
15 OCTOBER 1916.

JAARGANG III. AFL. 11.

REDACTIE:

L. A. VAN ANDEL, H. DOOYEWEERD, W. VAN GELDER
E. D. KRAAN, J. P. VERGOUWEN JR.

.....

MEDEWERKERS:

J. D. BOERKOEL, D. M. J. P. C. BREEBAART, D. J. VAN DOVEREN,
W. J. GOSLINGA, N. VAN DER LAAN, P. MINDERAA, A. POS,
W. STEUNENBERG, N. STUFKENS.

.....

INHOUD:

Lachneia (Een sproke) II	H. DOOYEWEERD	bladz. 161
Ingezonden.	F. W. GROSHEIDE	„ 169
Leestafel		„ 171
<p>Annuaireum der Societas Studiosorum Reformatorum. — De Descendentieleer een Fata Morgana op Evolutiegebied. — Mededeelingen van de Inter- nationale School voor Wijsbegeerte te Amersfoort. — De toekomst van den Zoon des Menschen.</p>		
Uit de Pers		„ 176

.....

Behalve in den vacantie-tijd zal „Fraternitas" iederen 1sten en 15^{den} van de maand uitkomen, ter grootte van minstens 12 bladzijden.

De **abonnementsprijs** is f 1.50 per jaar, over welk bedrag in Mei wordt beschikt. Buitenland en Koloniën f 2.25 per jaar, voor het jaar 1916 zijn deze prijzen met 15 % verhoogd.

Opgaven van Abonnementen, Adresveranderingen en alles wat verder de verzending betreft, in te zenden aan den Uitgever.

Bijdragen, teekeningen, enz. te zenden aan den Secretaris:

J. P. VERGOUWEN JR., NIEUWE RIJN 28, LEIDEN.

Ruilnummers, en boeken ter recensie naar:

Redactie Fraternitas, Botersloot 128, Rotterdam.

Uitgever: J. H. DONNER te Rotterdam.

BOTERSLOOT 128. — TELEFOON 3778.

Nu waren de wetten in Lachneia zeer streng, ofschoon het land vol was van machtige bekoring, iedere zonde werd gestraft, doch op ééne stond de dood, het was die van hem, die de hand dorst uit te strekken naar Eutychia, de dochter des konings. Wie dat bestond, zou met de schuldige worden nedergeworpen van de hemelhooge rotsen aan den horizon, die aan gene zijde bij zonsondergang schitteren als bloedend koraal en donkere robijnen...

Eutychia was niet ingesluimerd, want zij was nuchteren gebleven onder alle de gasten haars vaders en zij had niet gedronken van den donkergloeienden wijn. Toen dan het 7de lied trilde door den ether en alle stemmen waren stil geworden in het land Lachneia, stond de prinses op van de feestdich, om Amantos te zoeken, die achter was gebleven en niet gekomen was tot het gastmaal. Geruischloos daalde zij af van het terras langs de marmeren trappen in den paarschen lichtglans en riep met zachte stem door den in geuren droomenden koningstuin. Maar Amantos stond zeer bevende verstoken achter den wiegenden waaierpalm en waagde niet zijn oogen op te heffen, ofschoon de smachtende tonen der muziek een groot geluk brachten in zijne ziel. Maar de voetstappen van Eutychia kwamen nader tusschen de bloemvelden en hij hoorde haar stem reeds dichterbij, toen stond ze plots voor hem in onbeschrijfelijke bekoring en haar donkere oogen zonken in de zijne, terwijl ze fluisterde: „Amantos!” En hij zonk aan hare voeten, diep beschaamd en zeide: „Wee mij, hoe kent mij de dochter des konings!”

Maar reeds stak zij hem de hand toe en richtte hem op: „Amantos”, zeide ze, „waarom zijt ge beschaamd, dat ge niet dorst te komen aan het feestmaal mijns vaders?” Amantos antwoordde: „ik ben een eenzaam kluizenaar uit het land der menschen. Ik woonde op een heuvel, die geen voet ooit betrad dan de mijne. En dagelijks kwam tot mij een engel met gouden haren en azuren oogen en las mij voor uit een boek, dat gloeide als een vlam. En als hij mij verliet, kustte hij mij de oogen en het voorhoofd, dan week van mij alle bekoring. Maar dezen dag kwam tot mij Enkrates, een koningszoon van het Oosten en bleef bij mij tot de zon onderging over de rotsen van Lachneia en toen de vesperklok luidde, traden wij naar buiten en hoorden den wonder diepen viool Uws vaders. Maar de engel was dien dag niet gekomen, daarom bezweek ik voor Enkrates' woorden en wij daalden af tot het Rijk Uws vaders. Maar nu hebben wij de

donkere boetemantels moeten achterlaten en ik ben beschaamd, omdat mijn kleeding is als die Uwer slaven."

Toen lachte Eutychia vriendelijk tot hem en zeide: „Vrees niet Amantos, want ik ken U sinds lang. Onzichtbaar was ik reeds aan Uwe zijde, toen ge in weelde leefde in het paleis met de honderd torens. Want ge zijt een koningszoon, gelijk Enkrates en ik beminde U van voor lang. Nu ziet ge mij voor U in zichtbare gestalte en ik wil de Uwe zijn. Maar weet, dat ge mij slechts korten tijd bezitten moogt, want ge kent de strenge wetten van Lachneia en ze zijn onverbiddelijk. Ga nu met mij, want ik zal U gelukkig maken, ik zal U geven al wat ik kan, doch het kan slechts zijn, zoolang de zevende ether in paarsche glanzen over ons trilt; bedenk dus of ge dit waagt! Toen bezweek alle kracht uit Amantos' ziel en hij omhelsde Eutychia en kuste haar vurig op de lippen en zij voerde hem glimlachend aan de hand tusschen de geurende bloemvelden, waar tusschen de zilveren fonteinen klaterden. En achter op het witte terras boven de marmeren trappen droomden nog steeds de gasten aan het feestmaal van koning Lachnes onder den paarschen ether en zwijmelden op de duizende geuren der bloemenweelde, terwijl de viool deed zingen de onbeschrijfelijk weemoedige klanken van het zevende lied . . .

* * *

Amantos en Eutychia gingen hand in hand voort, zij verlieten de groote koningstuinen, waar maar immer de fonteinen klaterden en kwamen in een groote laan met zware boomen, die ook paarsch waren in de glans des ethers. Alles was intiem in vochtig tropische warmte, maar het schoonste was voor Amantos' ziel het onbestemde van zijn geluk. Want wie wakende het zelfde zou doorleven en alles zou zien in scherp-kantige begrenzing, zou nimmer deze ontroering kennen, die nu over den ziener kwam, terwijl hij voortging met Eutychia. Toen zeide de dochter des konings: „Amantos, ik zal U voeren tot de zilveren bergbeek, waar de stroomnyfmen spelen met wonderblanke leden." Maar Amantos zeide: „Laat ons daar niet henen gaan liefste, want ik haat het spel der nymfen als gij bij mij zijt."

Toen lachte Eutychia weder en zij liepen een wijle zwijgend verder in den zoelen nachtwind, opgaande in elkanders nabijheid en verzinkend in de beschouwing van elkanders gestalte.

Steeds verder gingen zij door de zware tropische laan tot zij kwamen aan een golvend korenveld, paarsch ook in den vreemden etherglans. En Eutychia zeide: Amantos, ik zal U voeren tusschen de

wuivende halmen. Ze zijn zoo hoog, dat ze strijken langs de slapen van Uw hoofd. Daar zullen wij nederliggen en sluimeren onder den klank van het zevende lied."

Maar Amantos zeide: „Niet alzo liefste, hoe zou ik nederliggen en sluimeren, als gij bij mij zijt?" Toen lachte Eutychia weder en streek hem liefkoozend over de donkere lokken en verder gingen zij door de wuivende paarsche velden, tot zij kwamen aan een donker woud. En steeds trilde over hen de smachtende toon der viool vanaf het terras van Lachnes' paleis. En Eutychia zeide: „Amantos, nu moogt gij mij niet weerspreken. Ik zal U voeren aan een helder meer in het woud, waar het luidenloos stil is. Daar zullen wij nederzitten naast elkander, en onze gestalten zullen zich weerspiegelen in het bodemhelder water en Uw hoofd zal rusten aan mijn schouder tot Lachnes het nieuwe lied speelt". Toen antwoordde Amantos: „Laat ons gaan, liefste, want ik wil geheel verzinken in de grootheid Uwer liefde".

En zij gingen voort hand in hand door den zoelen nachtwind tusschen de zwatelende paarsche boomen en hun voeten knerpten op het mos, tot zij kwamen aan het eenzame woudmeer, dat spiegelblank was tot den bodem en luidenlooze stilte was aan zijne oevers. Dat was het meer Psyché . . .

* * *

Amantos boog zich voorover over het water om te zien, hoe zeer het helder was tot den bodem toe en Eutychia stond achter hem en zag over zijn schouders. Toen zeide Amantos: „Liefste, ik zie slechts mijne gestalte in het oppervlak, maar de Uwe weerspiegelt zich niet?"

Eutychia antwoordde: „Dit meer is het eenig wezenlijke in dit Rijk, Amantos, daarom ziet gij slechts Uwe trekken, maar de mijne zijn te schimmig om hun beeld te weerkaatsen in het bodemheldere water." Amantos werd zeer droevig en zeide: „Laat ons van hier gaan Eutychia, ik wil niet zien in dit verradelijke diep" en hij bedekte de oogen om niet meer te aanschouwen.

Toen kuste Eutychia hem zacht op de oogen en op de lippen en dwong hem naast haar neder te zitten in het paarsche mos. Want nog steeds trilde van het witte droomende terras de smachtende wonderdiepe toon van het zevende lied. En Amantos zweeg stil en sloeg hartstochtelijk zijn armen om Eutychia, aan wier schouder zacht rustte zijn hoofd. Zoo zaten zij lang en zwiĳgend naast elkander en de uren vloten geruischloos weg, zooals het donkere levensbloed

onmerkbaar wegvloeit uit den slagader eens stervenden. En over Amantos kwam wonderbare, wonderbare melancholie en zijn ziel werd onrustig als hij dacht aan het eerste lied, dat zijn geluk zou verstoren. En hij zeide: „Eutychia, ik voel Uw vader naderen in zijn sluier van wazig goud licht, laat ons opstaan en wegvlieden diep in het woud.” Maar Eutychia antwoordde: „blijf rusten aan mijn schouder, Amantos, gij moogt mij nog bezitten zoolang de zevende ether trilt over Lachneia.”

Toen legde Amantos weer zijn hoofd aan de borst van Eutychia en weer zweg en zij stil geruimen tijd.

Maar toen Amantos zijn blik liet vallen in het meer Psyché, ontstelde hij opnieuw en zeide: „Liefste, laat ons vlieden in het diepst van het woud. Ik voel mijn broeder Enkrates naderen en vele gasten op windsnelle schimmels. Toen kuste Eutychia hem nogmaals op de oogen en op de lippen en antwoordde: „Vrees niet Amantos, het is de zoele nachtwind, die door de boomen ruischt”

Toen sprak Amantos niet meer, maar bleef stil voor zich uitstaren in de onbeschrijfelijke omhelzing van Eutychia, terwijl de uren zacht wegvloeiden gelijk het donkere levensbloed uit den slagader eens stervenden.

* * *

De god met de donkere viool was de eerste op het witte terras, die opwaakte uit de sluimering. Langzaam hief hij het hoofd op en bedekte zijn blanke leden met den purperen mantel. Toen zag hij verwonderd om zich henen en miste Eutychia. Hij meende, dat zij in den tuin was gegaan om zich te verfrisschen aan de klaterende fonteinen, want ze had geen wijn gedronken en zonder vreugde had zij gestaard naar het spel der danseressen. Zoo strekte hij den arm uit naar het instrument aan zijn zijde en speelde in vreemde golvingen het nieuwe noodlottige lied. De paarsche ether ving aan hevig te trillen, en welkte toen weg als een luchtige damp, terwijl een bleek-groen waas neerzank over de droomende gasten en gansch Lachneia. Toen ontwaakten ook alle de gasten en zagen verwonderd om zich henen en misten Eutychia. En Enkrates ter rechter zijde des konings, was zeer ontsteld en riep: „Wee mij!” zoodat de klank zijner stem doorklonk tot het stille meer Psyché, waar Amantos rustte in Eutychia's armen. En alle gasten stonden bedrukt op en doorzochten den bleek-groenen koningstuin. Tusschen de bloembedden zochten zij en achter de hooge palmen, doch nergens vonden zij Eutychia. Toen weenden allen zeer en Enkrates was vol toorn en zwoer dat

Amantos zich bij den aanvang van het feestmaal verstoken had en de dochter des konings had geroofd. Maar Lachnes stond met strengen blik in hun midden, gehuld in zijn koningsmantel en sprak: „Gij kent de wetten van Lachneia dat ze onverbiddelijk zijn. Wel nu dan, hij die de hand heeft uitgestoken naar Eutychia in dit Rijk, zal met haar geworpen worden van de hemelhooge rotsen, die aan de zijde der wakenden bij zonsondergang gloeien als bloedend koraal en donkere robijnen.

Toen maakten zich allen op van het witte terras en er was een droomerig rumoer van slaven, die snelle schimmen zadelden en een gekletter van zilveren zwaarden en schilden. En allen stegen op en de stoet joeg voort, gelijk een snelle zuidenwind tusschen den bleekgroenen schemer der hooge lanen en door de hooge wuivende korenvelden.

* * *

Toen zij kwamen aan het donkere woud, zeide een der gasten: „Ze zullen zijn aan de zilveren bergbeek, waar de stroomnymfen spelen met blanke lijven.”

Doch Lachnes antwoordde: Aan de bergbeek zijn ze niet, want Amantos schuwt de zinnenontroering der nymfen. Laat ons gaan naar het meer Psyché. Eutychia mint het daar te toeven, want het water is er helder tot den bodem en er is een groote stilte, geluidenloos.”

Toen joeg de stoet verder op Lachnes' woord in droomsnellen gang en Enkrates riep: „Ik zie door de boomen de zachte schemering van twee gestalten, die in elkanders armen rusten aan het meer Psyché. Doch Amantos hief het hoofd op van den schouder der koningsdochter en zeide: „Wee mij liefste, ik heb U verloren, het zevende lied is over ons voorbijgaan. Laat ons snel vlieden in het diepst van het woud!”

Toen stonden zij haastig op en wilden wegvlugten langs de weelderig bemoste paden, doch de stoet achterhaalde hen onder een hoogen eik, zoodat zij vol vreeze bij elkander stonden en waagden het niet op te zien naar de vergramde gezichten der ruiters die afstegen van de paarden. En Lachnes hield snel raad over hen en zij stonden in het midden van den kring der vorsten, die allen vertoornd zagen. Eenmaal waagde Amantos het, den blik te ontmoeten van zijn broeder Enkrates, doch deze scheen zich niets van de oude vriendschap te herinneren en zag zeer vertoornd als de anderen.

Maar de koning van Lachneia stond met strengen blik onder hen,

en ondervroeg de schuldigen op korten toon en hij vroeg Amantos, waarom hij niet gekomen was aan het feestmaal op het witte terras en waarom hij niet gedronken had van den donker-gloeïenden wijn.

En Amantos antwoordde hem, wat hij Eutychia geantwoord had en was zeer beschaamd, omdat hij naast de dochter des konings stond in den linnen lijfrok der slaven. En uit den bleekgroenen ether trilden maar steeds naargeestig en met nimmer verzadigd verlangen de tonen van de wonderdiepe viool, die doorklonken ofschoon de god niet meer speelde. Toen verwijderden zich een wijle de koning en zijne vorsten om raad te houden over hen en Amantos en Eutychia werden alleen gelaten onder den eikeboom, bewaakt door de slaven, die over de paarden wacht hielden. En Amantos zeide: „Liefste, nu heb ik U in het verderf gestort, want uw vader zal ons niet sparen van den dood.” Maar Eutychia zag hem vriendelijk aan en antwoordde: Ik wilde U geven al wat ik kon, Amantos en hadde ik meer, ge zoudt het ontvangen hebben. Men zal U nederwerpen van de hemelhooge rotsen van Lachneia maar gij zult niet sterven, maar wederkomen in het land der wakenden, waar Lachnes' viool geen macht heeft, tenzij ge U door hem laat verstrikken in den avondstond, als de zon ondergaat.” En Amantos werd verheugd en zeide: „Zult ook gij niet sterven mijn liefste en mij volgen aan gene zijde van de hemelhooge rotsen?” Maar Eutychia antwoordde: „Neen Amantos, het is onmogelijk, dat een die in het Rijk van Lachnes geboren is zou worden afgeworpen van de rotsen en niet sterven”. Toen weenden zij lang en bitter voor elkander, want hun zielen waren nog geheel in elkander verzonken. Maar toen de vorsten wederkwamen, gebod Lachnes hen vast te binden op twee snelle schimmels, die schichtig de koppen omhoogrukten en er was weer een droomerig rumoer van opstijgende ridders en mat geklank van zwaarden en schilden en voort joeg het als in een visoen onder den bleek-groenen ether en de immer smachtende tonen van het eerste lied . . . . .

* * *

De rotsen van Lachneia zijn in het uiterste Oosten van 's konings Rijk. Wie ze ziet van de zijde der wakenden, meent, dat aan gene zijde niets is dan de bruisende zee, die haar golven tegen de klippen doet breken in verblindend wit schuim, En eigenlijk heeft hij gelijk, want het land aan gene zijde is een land van onwezenlijkheid, schoon van wonderbare bekoring. Maar de viool van koning Lachnes is van groote macht en zijn muziek schenkt het Rijk zijn droomerig leven.

Toen de schimmige stoet gekomen was aan den voet der geweldige hoogte, stegen de ruiters af met Eutychia en Amantos en voerden hen in hun midden de helling op. En deze tocht naar boven ging zonderling snel als met gevleugelden gang, zoodat zij op den top gekomen waren voor de ziener er zich rekenschap van had gegeven.

Toen stonden Amantos en Eutychia wederom in den kring der vorsten en koning Lachnes stond onder hen in zijn mantel gehuld en zijn viool in de hand. En hij sprak: „Amantos en Eutychia hebben zich vergrepen aan de heilige wetten van Lachneia ofschoon zij ze kennen, dat ze onverbiddelijk zijn. Daarom zullen zij worden nedergestoten in de duizelingwekkende diepte, waar de wakenden zijn met hun bekommernis. Maar opdat zij zien mogen de schatten, wier bezit zij verbeurd hebben door hun misdaad, zoo zullen voor hun oogen achtereenvolgens de zeven ethers trillen over Lachneia op den klank der zeven liederen”. Dit zeggende wierp hij den purperen mantel af, zoodat hij weer stond schitternaakt, onbeweeglijk in zijn sluier van wazig goud licht. Toen bracht hij de viool aan den schouder en terwijl zijn ravengloed haar zacht werd bewogen in den zuidenwind speelde hij achtereenvolgens met feller passie dan ooit de zeven wonderbare liederen.

Amantos zag om en zie, gansch in de diepte lag droomerig Lachneia met haar witte schimmige huizen, half weggedoezeld en het groote koningspaleis met de zoete zwijmeling der terrassen en ruischende palmentuinen. Op den klank der viool zag hij telkens den ether trillen en nieuwe floersen vallen over de droomstad. Eerst: donker-violet, toen zachtrood, toen schitterde alles een wijle in de geweldige pracht van mat-vlammend purper, dan verdonkerde het tot indigo en sulferblauw en toen ruischte weer over hen het zevende lied, het gelukslied, het doodslied. . . .

In de glans van den paarsch-trillenden ether wierpen Amantos en Eutychia een laatsten blik op Lachneia. Toen omhelsden zij elkander en alle vorsten traden toe en stieten hen neer in de duizelingwekkende diepte, waar de wakenden zijn met hun bekommernis. . .

* * *

Amantos voelde zich nederstorten met den arm om Eutychia's middel geslagen en verloor het bewustzijn. Maar toen hij ontwaakte, lag hij zonder boetekleed aan den voet der rotsen. En hij weende bitter, want Eutychia was niet meer bij hem, zij was vervlogen, als een ijdele schim bij de harde aanraking der aardelucht.

Lang zat de ziener neer in stille smart en boven hem glinsterden weer de rotsen als bloedend koraal, want de avondstond brandde weder op de bergen. En hij bedacht, dat het nu de tijd was, dat hij af moest dalen van zijn heuvel om zijn kinderen te bezoeken in de vreedzame valleien onder den eikeboom, door wiens takken het immer ruischte als van een zachten, heiligen wind.

Toeh zocht hij zijn wijden mantel, doch hij vond ze niet meer en hij schaamde zich zoo weder te keeren tot de menschen die hem kenden. Oók klonk nog steeds in zijn ooren de smachtende droommuziek van Lachnes' zevende lied en hij voelde zich als vastgebonden aan de plaats waar hij Eutychia verloren had. Doch eindelijk stond hij op met wankelende voeten, in een zoet-schrijnende smartbedwelling, het hoofd bonzend als van een zwaren, gloeienden wijn.

En hij ging voort steeds weenende langs de stille landwegen en schichtig zich verbergende als hij een voetstap hoorde naderen uit de verte. Zoo wilde hij onbemerkt terugkeeren tot den heuvel en zijn eenzame hut, niet eens bedacht hij, dat dit onmogelijk zou zijn, daar niemand Amantos' heuvel kon beklimmen zonder door de de landslieden gezien te worden.

Zacht luidde de vesperklok in stil gebed over de valleien, de bergen brandden weer in purper als in een traag uitdoovend vuur. Bij de kromming van den weg kon hij den heuvel zien, waarop zijn hut stond, en in welks venster gloeide het geweldige vuur van de ondergaande zon doch tevens zag hij aan den voet der hoogte de dichte scharen der landslieden die verwonderd waren dat hij ten tweedenmale niet onder hen verschenen was.

Bij dezen aanblik werd Amantos zeer bevende en hij waagde het niet verder te gaan, uit vrees dat hij zou worden opgemerkt. Maar nu, onder een zwaren eik staande, zag hij op hem toekomen de gestalte van den droeven Jezus in zachten lichtglans, gelijk de sluier van Lachnes, maar heilig en rein als sneeuw.

Toen viel Amantos op zijn aangezicht in bitter berouw en weende aan de voeten van den erbarmenden Heiland, die vol majesteit voor hem stond, maar op hem neerzag in medelijden. Amantos verwachtte dat Hij hem bestraffen zou in grooten toorn om zijn verraad, maar hij voelde zich slechts opgeheven door zachte armen en op zijn voorhoofd en oogen daalden de kussen der heilige lippen als een verkwikkende zomerregen op een dorstige, toen — in een langen zucht stierf de bekoring van Lachneia en haar onbeschrijfelijke Eutychia. Geen woord sprak de Heiland, maar Hij voerde den

ziener mede aan de hand tot de verwonderde landslieden, die nog steeds bij elkander stonden aan den voet van den heiligen heuvel.

En hemelhoog vlamden de rotsen van Lachneia achter hem, als bloedend koraal en donkere robijnen. Maar de stem der viool werd niet meer gehoord in die landstreek tot op den huidigen dag.

Amsterdam, 8 Mei 1916.

H. DOOYEWEERD.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie,

Naar aanleiding van het referaat van *Dr. Harrenstein* over het 2e Congres voor Geref. Evangelisatie is zoowel in gesprekken als in de pers heel wat te doen geweest. Laat mij — daar ik eenigermate bij de zaak ben betrokken geweest — er in *Fraternitas* een enkele opmerking over mogen maken.

Vooraf ga echter de verklaring, dat naar mijn besliste overtuiging, de Geref. studenten, — bepaald ook die aan de V. U., waarover ik uitteraard het best kan oordeelen — niet verdiend hebben, dat op hen een blaam werd gelegd, maar dat ook, naar 't mij voorkomt, *Dr. Harrenstein* allerminst bedoeld heeft zulk een blaam op hen te leggen.

Er is hier een vitium originis.

Toen de voorbereiding van het 2de Congres aan den gang was en de onderwerpen voor de groote referaten reeds waren bekend gemaakt, is door studenten geklaagd, dat aan hen weder niet was gedacht. Ik meen te weten, dat er toen officieus eens is gepraat en dat het Comité, blijde over de belangstelling onder de studenten, alsnog Evangelisatie onder de studenten op het programma heeft geplaatst.

Doch eigenlijk was door de vragers volstrekt niet bedoeld Evangelisatie onder de studenten. Veeleer meende men kerkelijke bearbeiding. Men meende immers op te merken, dat menig student in de kerk niet vond, wat hij er zocht en dat de kerk voor de studenten niet deed, wat zij kon en moest doen. Dat — zoo was het oordeel — had hier en daar tot treurige gevolgen geleid.

Immers deze zaak behoort niet onder de Evangelisatie, maar onder de kerkelijke bearbeiding. Vergis ik me al te zeer, als ik vermoed, dat

reeks verwante soorten door degeneratie ontstaan zouden zijn, een ondenkbaar monster maken, dat alle kenmerken van progressieven aard van deze reeks soorten vertoonde. Variatie in de beteekenis, die de heer VERLOOP hieraan geeft, is niet aan bepaalde grenzen gebonden. Evenzeer als de schrijver aanneemt, dat verwante soorten, b.v. alle apen uit een meer gecompliceerd type, op onstoffelijke wijze geschapen, ontstaan zijn door degeneratie van sommige eigenschappen en door variatie van andere, kan men aannemen, dat alle dieren op deze wijze uit een enkel oertype ontstaan zijn. Variatie is evenwel zeer beperkt, zooals onomstootelijk aangetoond is door De Vries, Johannsen en vele anderen. Wanneer dus een soort meer gecompliceerde kenmerken bezit dan zijn verwanten, dan moet men aannemen, dat elke soort een onstoffelijken oorsprong heeft, of dat progressie bestaat.

In plaats van degeneratie voert de heer VERLOOP het nieuwe woord ontwaarding in. Om duidelijk te maken, wat hij onder ontwaarding verstaat, haalt hij als voorbeeld aan, dat het tegenwoordige paard met één teen ontstaan is uit een voorganger met vijf teenen. De eenig overgebleven teen heeft zich ontwikkeld ten koste van de vier andere. Geen enkele zoöloog zal daarom evenwel den poot van een paard gedegenererd noemen. Ontwaarden is veeleer synoniem met specialiseeren en voor dit begrip is het woord zeer juist gekozen. En in dezen zin vindt men ontwaarding zoowel bij den mensch als in de geheele planten- en dierenwereld.

v. d. H.

MEDEDEELINGEN VAN DE INTERNATIONALE
SCHOOL VOOR WIJSBEGEERTE TE AMERSFOORT,
eerste jaargang, no. I, September 1916.

Dat is een wonderlijke intuïtie in de menschen. Te midden van een helsche wieling van tweedracht, onbandig individualisme, vloekende, tierende haat en zelfzucht, komt plotseling weer dat zachte krijten, dat kinderlijke eenheidsbesef, dat tot elkander brengt, dat elkaar opzoekt in schuchter roepen: laat ons dicht bij elkander schuilen en trachten voort te gaan; wij zijn kinderen der eeuwigheid en onze Vader zal spoedig komen, als wij het niet verwachten.

Gelijk sterke gravers, zwoegend in de diepte der aarde, paralelgangen uitbrekend in weerbarstigen ertsgrond: zij werken in afzondering, ieder slaat het houweel in eigen gang: maar één troost is aan allen gemeenzaam: de zwakke klank van het metaal in naburigen wand, het besef: wij zijn niet alleen, maar anderen arbeiden met ons. Wie weet, straks is de wand doorbroken en wij juichen te samen: het licht, de gouden zon! Glück auf!

Als zulk een uiting van eenheidsbesef kunnen wij beschouwen de oprichting van de Internationale School voor Wijsbegeerte te Amersfoort. Een weldadig groot-menschelijk willen, een religieus-contemplatieve kalmte openbaart zich in het sluitingswoord van den voorzitter, uitgesproken den 16 September 1916: „Onze stichting is ons gebracht. In het Europeesche leven, dat zich organisch, dat wil zeggen door tegenstelling in tegenstelling ontwikkelt, is het plan tot

onze eenheidsschool ontkiemd in tegenstelling met de versplinterdheid en verdeeldheid rondom, en de kiem is tot vrucht gerijpt door ons aller overgave aan de hoogste krachten des Geestes en veel in onderling vertrouwen verrichten arbeid. Op dien arbeid heeft aldus Hoogere Zegen gerust. Hoogere leiding heeft, ik meen dat velen van ons dit persoonlijk ervaren hebben, van den aanvang af hier in ons en in de stichting die ons bindt aangrijpingspunten gevonden".

En voorts: „Het eenheidsbesef, waartoe wij in die 9 weken gekomen zijn, draagt het karakter van diepe religiositeit, het is voorts het besef van de eenheid van een ontzaggeelijken rijkdom van verscheidenheden, en het is van klare bezonnenheid. Alle drie leergangen hebben met verschillend accent die drie kenmerken gedragen en onder die goede leiding zijn wij opgeheven langs verschillende wegen tot één einddoel: de beleving van en het weten omtrent den hooger mensch: Wij zijn beter geworden en zien de betere menschheid opdoemen aan onzen nieuwen gezichtseinder. Aldus is in en onder ons een schoon geheel tot stand gekomen, waarin de zedelijkheid en de religie elkander opriepen, aanvulden en steunden op eene van zelf sprekende wijze, welke ten duidelijkste heeft getoond, dat beide in waarheid niet te scheiden, neen in waarheid één zijn."

Wij willen niet peuterig kleineeren en kleinzielig tornen aan de oprechtheid van deze menschen. Wij nemen hun beweringen a vue aan, zooals zij ze geven en wij zouden hun graag toeroepen: wij zijn uw broeders! Maar — wij kunnen de Internationale School voor Wijsbegeerte niet aanvaarden tot het doel, waarvoor zij blijkens de sluitingsrede van haar voorzitter is opgericht: n.l. als centraal middel tot bewustmaking van het goddelijke in den mensch.

Deze school zoekt een eenheid boven den godsdienst in de wijsbegeerte der eeuwen. Die zoeken wij niet, die kunnen wij niet zoeken, omdat in ons leeft boven de absoluutheid der filosofie, de absoluutheid van het woord van Christus: „Niemand komt tot den Vader dan door mij".

Voor ons ligt de eerste aflevering van de „mededeelingen" der School, uitgegeven „ten einde met alle cursisten en andere nauw aan de Stichting verbonden en verband te kunnen houden". De mededeelingen zijn niet bestemd tot het opnemen van wijsgeerige beschouwingen, maar slechts om de abonne's op de hoogte te houden van wat op wijsgeerig gebied voorvalt en voor de School beteekenis kan hebben.

Een Vragenbus is geopend voor het behandelen van verschillende kwesties.

Allen, die belangstellen in de nieuwe stichting, zullen deze mededeelingen welkom zijn.

H. D.

DE TOEKOMST VAN DEN ZOON DES MENSCHEN.

*Naar Mattheus 24 en 25 door Ds. J. Kok — Bedum.
Kampen — 1916 — J. H. Kok. Prijs f 0.35.*

De schrijver is, als velen voor hem, gezwicht voor „herhaald verzoek". En voorzoover dit een verzoek is, gedaan met de begeerte om van den inhoud bij vernieuwing of voor het eerst kennis te nemen, kunnen wij het ons begrijpen.

LACHNEIA. (EEN SPROKE) *)

H. DOOYEWEERD.

Het land van koning Lachnes is het land der wonderlijkste droomen, het is een land rondom omgeven door een krans van ondoordringbare bergen, die wegzinken in diepe neveling, waar eeuwige stilte heerscht.

Wie wakende gaat langs den zoom van dit gebergte, ziet slechts hemelhooge rotsen, die geen paden hebben en geen menschenvoet kan ze beklimmen. Maar als de avond aan den zwijmelenden horizont zijn rood licht doet ontbranden, schitteren de rotsen als bloedig robijn, heel aan den kruin welven zij met vlammigen rand den gezichtseinder, zoodat wijd in den omtrek men ziet hun contouren. Nu zeggen de landslieden, dat dan Koning Lachnes gaat langs de eenzame wegen, onzichtbaar met een viool van wonderdiep geluid. Ik zeg onzichtbaar, want dit is zeker: Wie wakende gaat langs de zoom der rotsen ziet niets van Lachneia en haar bekoring. Maar de viool is van groote macht, haar tonen rijzen al sidderend op uit onbekende verten, ver over de brandende berggruggen, zij komen nader met gestadige zwelling van vreemd begeeren en cirkelen in breeden vlucht om het menschenkind, dat hen hoort, zooals een schaar duiven wel om hem vliegt met zijden slag van wieken. Zeven maal gaat over hem de golving der muziek, dan branden hem de oogen en hij ziet Lachnes, den god van het onzichtbare land, onbewegelijk staande in een sluier van wazig goud licht. Zijn borst is blank als ivoor, over zijn schouders valt de blauwige ravengloed zijner lokken, zijn beenen slank als de ranke schachten van Corinthische zuilen, die luchtig opdragen het dak des gewijden tempels. Aanstonds spreidt hij voor zich uit de purperen plooiën van zijn mantel, die hem eerst niet dekte en achter het koningskleed klinkt zijn stem: „Zoo gij mij zien wilt kom naderbij, mijn vriend, wat blijft gij staren zoo vreemd?” Dan ziet men hem weer in den sluier

*) De achtergrond van de hiervolgende sproke is deze: De ziener, in eigenwillige ascese zich heilig wanend, leert de poëzie kennen der zinnelijke genietingen. *Eutychia*, het schijngeluk uit het land van *Lachnes* voert hem rond in een wereld van onwerkelijkheid, zij tracht hem er toe te doen insluimeren en zijn hooge roeping te doen vergeten. *Amantos* weigert met haar te gaan tot het wellustige spel der nymfen, hij weigert bij haar in te droomen in het wuivende korenveld, hij wil wakende blijven aan hare zijde bij het meer „*Psyche*”. Als hij in eigen ziel blikt, vindt hij *Eutychia* niet, maar bemerkt, dat zij slechts schijn is. En nu beangstigt hem de vrees voor de werkelijkheid als haar begoocheling zal zijn voorbijgegaan. Dan komt het onvermijdelijke: het strafgericht van Koning Lachnes, dat *Amantos* nederwerpt van de rotsen (het tot inkeer komen bij het wijken der bekoring) en het verliezen der onwezenlijke *Eutychia*. De *zeven* tinten der ethers symboliseeren de verschillende zinnelijke genietingen.

van wazig goud licht, en in zijn oogen schittert de zachtblauwe vlam der verlokking. Weer rust de donkere viool aan zijn schouder en zooals hij daar staat rillend blank in zijn sluier van licht, en zijn lokken zachtwuiwend in de weelderige waaiing des winds, trekken den luisteraar reeds nader de wonderwijde armen zijner muziek, die aangolft onweerstandelijk. Blauw omhult het menschenkind de neveling van Lachneia, hij zal gaan met den schoonen vorst den weg dien niemand kent door den hemelhoogen brand der rotsen naar de stad zijner heerschappij, die niet werkelijk is, maar stil verzonken in den sluier der droomen. Zoo zegt men, doet Lachnes, de vorst van het onzichtbare land.

Wie wakende gaat langs den zoom van het gebergte ziet slechts hemelhooge rotsen, die geen paden hebben en geen menschenvoet kan ze beklimmen.

* * *

Nu was er in het land een ziener, Amantos. Ieder kende hem, zooals hij des avonds over de wegen ging in donkeren mantel met een staf in de hand en zijn oogen vol verre mijmering. Wie hem zag voorbijgaande, groette eerbiedig en neigde het hoofd ter aarde, want elk beschouwde hem als een heilig man. Veel vage geruchten liepen over hem en zijn afkomst. Men zeide: Hij was een koningszoon van het Westen en leefde in een paleis met honderd spitse torens. Zijn dienaars hadden gouden pantsieren en schilden, purpervervig en sulferblauw en vergezelden hem op al zijn wegen. De zalen in zijn paleis waren van wondere pracht, de wanden schitterden als ingelegd paarlemoer, de vloeren waren bekleed met huiden van het edelste wild dat Amanto's boog getroffen had in de donkere eikenwouden. En steeds brandden in zijn zalen de zilveren luchters met welriekende zachte kaarsen en weerklonk er de klank der muziek van de feestmalen, waarin hij aanzat met zijn jonge ridders. Doch eens op een dag, waren de luchters gedoofd en de stem der vroolijkheid zweeg. Alleen was Amantos uitgegaan bij het vallen der duisternis en hij keerde niet weer onder zijn ridders; men zocht hem overal tusschen de rotsen en in donkere bosschen, men riep zijn naam en de koning zelve trok mede om hem op te sporen. Doch niemand vond hem en sommigen fluisterden, dat hij een groote zonde had bedreven en dat hij niet mocht wederkeeren in het land zijner geboorte. Wel meenden de lieden des lands dat zij des nachts hoorden weenen in het heilige eikenbosch en enkelen waanden hem

dat immer in de hut de engel bij het afscheid hem kuste op de oogten en op het voorhoofd, zoodat de tonen van Lachnes' viool klagend wegstierven en de bekoring week waar de ziener de voeten zette, ook kon ze hem niet vangen in hare strikken.

* * *

Toen gebeurde het, dat een koningszoon, Enkrates, van het Oosten afkwam om den ziener in zijn eenzaamheid te bezoeken, want hij had veel gehoord van de wonderen die Amantos deed. Zonder praal kwam hij, slechts 2 dienaren volgden hem op witte Arabische hengsten en over hun gouden rusting droegen zij golvende donkere mantels, om de schittering hunner wapens te bedekken. Zoo reden de drie ruiters terwijl de zon reeds ver was gedaald over de stille landwegen en groetten niemand, die hen tegen kwam op den weg. Aan den voet van Amantos' heuvel bleven de dienaars achter met de paarden en de koningszoon klom alleen op, om de hut van den ziener te betreden. Maar de menschen, die van beneden dit alles zagen, waren zeer verwonderd over deze handelwijze, want niemand waagde het ooit dezen heuvel te beklimmen en zij schudden nadenkend het hoofd, als vermoeden ze dat er iets kwaads zou geschieden. Toch durfde niemand Enkrates te volgen, want men zag hem aan, dat hij een koningszoon moest zijn en ook tot zijn dienaars sprak men niet.

Amantos trad verbaasd naar buiten uit de deur van zijn berghut en hij bleef staan voor den ingang, immer ziende naar den *vreemdeling*, wiens voeten zich wendden tot zijn eenzaam verblijf.

Maar deze trad onbeschroomd nader en boog zich voor den ziener ter aarde. „Wie zij, vriend?” vroeg Amantos en zijn stem klonk diep en zacht uit zijn breeden borst, terwijl zijn oogten doorborend zonken in die van den ander, als wilden zij zijn verborgenste gedachten doorgronden. Doch deze antwoordde innemend: „Een eenzame pelgrim ben ik, als gij, ik zoek de vertroosting Uwer woorden, wilt gij mijn broeder zijn, Amantos?” Amantos antwoordde: „Ik ben een broeder van alle menschen, ge moogt dezen avond met mij bidden op den heuvel, zoo ge wilt, doch laten de wereldsche gedachten van U wijken, want ik ben een eenvoudig man, die God zoekt; wilt gij dit met mij doen, het is wel.” En Enkrates zeide: „Ik wil met U bidden dezen avond op den heuvel, Amantos, want ik zoek God gelijk gij”.

Zoo gingen zij beiden in de hut van den ziener en sloten de deur achter zich toe. En ze spraken veel met elkander in vrome aandacht. Maar het volk op de landwegen stond verwonderd stil en schudde

nadenkend het hoofd, want, zoo zeide het bij zichzelf: „Nimmer betrad een andere voet dezen berg dan die van Amantos. Hoe zou de engel met het vlammende boek hem kunnen kussen op de oogen en op het voorhoofd, als een koningszoon van het Oosten komt en nederzit in zijn heilige bergwoning?

* * *

Schitterend zonk dien avond de zon in het Westen. Stervend brandde zij op de bergen een gloed van amarantrood en hoog goud en saffiergroen en haar veelverwig licht golfde in vurige stroomen over kammen en hellingen tot over de huizen in het stille dal. Zacht manend was de klank der Vesperklok, die de landslieden huiswaarts riep; men zag hen gaan langs de wegen met de spade over den schouder, even stilstaande om een Onze Vader te zeggen in de stilte van den avond en dan weer voortgaande met rustige regelmatige voetstap. Velen die overdag in hun woning gebleven waren traden naar buiten en zagen in verrukking het spel der brekende zonnestralen aan den horizont.

Ook Amantos en zijn vreemde gast verlieten bij het luiden der Vesperklok de eenzame berghut en zóó zeer waren zij in elkanders nabijheid opgegaan, dat de ziener zelfs niet had opgemerkt dat de engel met het gouden haar en de azuren oogen dien dag niet was gekomen, om hem voor te lezen uit het wondere boek. Zwijgend stonden ze beiden in het hooge avondlicht en staarden in devotie naar het Westen. Zoo naast elkander staande, scheen het twee zonen van éénen vader, met dezelfde verre mijmering in de oogen en dezelfde koninklijke gestalte. Maar Enkrates droeg geen monnikspij, doch slechts een breed-golvende donkeren mantel om te bedekken de schittering van zijn borstkuras.

En de vreemde koningszoon was vol verwondering over de schoonheid der bergen en toen hij de rotsen van Lachneia zag, hemelhoog brandend als bloedend koraal en robijnengloed, was hij buiten zich zelve en breidde de armen vol verlangen uit. En hij zeide: „Broeder, wat zijn dit voor rotsen, die tot de wolken rijzen, hoe zijn ze met deze schoonheid bekleed?” Amantos antwoordde: „Het zijn de rotsen van Lachneia, ze zijn zonder paden en geen menschenvoet kan ze beklimmen.”

Toen zeide Enkrates: „Daar achter moet een Rijk zijn van grootte schoonheid, een land van wonderen.”

Amantos antwoordde: „Het is niet waar mijn broeder; achter de

rotsen bruist de zee, zij breekt aan de kust hare golven tot verblindend wit schuim."

Maar de koningszoon hoorde den wonderdiepen klank van Lachnes' viool, smachtend van den voet der verre rotsen oprijzende met weeke golvingen van melancholiek verlangen. Zeven maal ging over hem de golving der muziek, toen ontbrandden zijn oogen en hij zag Lachnes den God van het onzichtbare land, onbewegelijk staande in zijn sluier van wazig goud licht. Zijn kin rustte op het instrument. Zijn rechterarm hield hoog opgeheven den trillenden strijkstok en zacht bewoog zich om zijn blanke leden de welig-blauwige haargloed in den zuidenwind.

Toen Enkrates dit zag, sidderde hij van het hoofd tot de voeten en kon de oogen van het visioen niet afhouden. Amantos merkte zijne ontroering en vroeg hem verwonderd: „Wat ziet gij mijn broeder?"

Toen greep Enkrates hem bij de hand en wees naar den voet van Lachneia's rotsen, waar Lachnes stond in rillend-blanke schoonheid, roerloos een wijle — en dan langzaam buigend het heerlijke lijf en de huiver-volle armen; zooals een witversteende kelk op rankhoogen stengel huiverend de bladeren ontspant en wiegt in lijze lust boven het land het stilverheugde gezicht, al lachende tot de hooge, blauwende lucht. Doch de kluzenaar zag het niet; hij leefde immer in de eenzaamheid zijner berghut en minde het stil verzinken in contemplatie en vrome gepeinzen. Een stem zeide tot hem: „Ga af met uwen gezelschap en zet u neer onder den ruischenden, heiligen eikeboom, want het volk is daar en wacht u".

Zoo legde hij zijn hand op den schouder van den koningszoon, het voelde hard als staal, doch hij bemerkte het niet, want Enkrates zag hem zoo vreemd aan, dat hij de hand liet zinken. Toen hoorde ook hij die wonderbaar smeekende muziek, zoodat hij als vastgenageld staan bleef op den top van den heuvel. En de melodieën kwamen nu steeds vuriger als prachtig groenglanzende slangen opkronkelen uit het dal. Ware de engel dien dag geweest in de berghut en had zijn goud-lokkig hoofd zich als anders gebogen over Amantos, om hem te kussen op de oogen en het voorhoofd, de klanken der viool zouden ook thans voor den heuvel zijn weggestorven en geene bekoring zou hem hebben kunnen vangen in hare omstrikkingen. Maar de engel was dien dag uitgebleven en de landslieden hadden nadenkend het hoofd geschud, want nimmer had een andere voet dan die van Amantos den heiligen heuvel beklommen. Nu konden de klanken der viool omhoog rijzen in vurige wenteling vol schrijnend begeeren en zoo stormachtig was Lachnes' spel aan de rotsen, dat

de melodieën vurige vlammen schenen, die de twee gestalten op den heuvel omlekten. Zevenmaal ging de golving der muziek ook over Amantos, toen ontbrandden ook zijne oogen en hij zag het visioen van den God met den wonderen diepen viool uit het onzichtbare land, dat geen menschenvoet wakend betreden kan . . .

* * *

Het land Lachneia is een land vol wonderen en zoo gij mij bespot als ik ze U vertel, moet ge bedenken dat ge wakende het nimmer zult zien, maar dat ook gij kent in de diepte der droomen die onwezenlijk-bekorende visioenen, die gij niemand vertellen wilt, omdat ge bang zijt uitgelachen te zullen worden. Nu wil ik een oogenblik uw ongeloovige blikken verdragen en verhalen, hoe het is in het rijk van dien wonderen vorst, die des avonds omdwaalt langs de wegen, zooals de landslieden fluisteren.

Nimmer schijnt er de zon, doch er is een zacht-trillende ether, die zevenmaal 's daags andere tinten werpt over de stad, waar Lachnes' paleis staat van wit marmeren steen. De verwen wisselen met de zeven liederen, die de god speelt op zijn diepe viool. Als de menschen zeggen, dat de morgen gekomen is, en in het land aan gene zijde van de hemelhooge rotsen de zon oprijst, klinken ter andere zijde de eerste streken van een droomende muziek en in een wit-groene glans bleven de onwezenlijk witte huizen, waar de gestalten omgaan als schoone schimmen vol warme bekooring. Ze schijnen allen lief te hebben en nimmer klinkt een schrille klank uit den dommelend-schoonen droomatmosfeer.

Aan de Oostzijde der stad waast onzeker op het paleis met zijn Oostersche terrassen en wit-marmeren trappen, alles deelend in de kleur van den trillenden tropischen ether. In de tuinen die de gebouwen omsluiten is een stadig geruisch van hooge palmen en klatering van vele fonteinen en tallooze bloemvelden vol vreemdsoortige tinten doen haar zwijmelende geuren opstijgen tot in de binnenste vertrekken. Op een der terrassen staat een marmeren rustbank met donker-fluweelen kussens bekleed, waar Eutychia, Lachnes' dochter in zachte gracie ligt uitgestrekt. Rondom haar bewegen zich zonder gerucht haar dienaressen en gezellinnen, die spelend en lachend zich vermaken in schimmig lichten gang. Allen zijn gekleed in witte sluier-gewaden die schemerig haar vormen verhullen, doch Eutychia draagt een kleinen kroon in het haar van donker-gloeiende agaath-steenen, want zij is de eerste prinses van het rijk.

En ofschoon er een groote beking is in het gansche land van Lachnes, zijn de wetten zeer streng en elke zonde wordt gestraft maar op een enkele staat de dood; het is die van hem, die zijn hand waagde uit te strekken naar Eutychia, de dochter des konings. Die dit bestond zou met de schuldige worden neergeworpen van de hemelhooge rotsen aan den horizont die aan gene zijde bij zonsondergang schitteren als bloedend donkere robijnen.

* * *

Toen Amantos Enkrates na veel wederstreven was gevolgd naar de rotsen in het Westen, omhulde hen reeds de blauwe neveling van het land Lachneia en opende zich voor hen een verborgen weg door de onbeklimbare hoogten. De god zweefde hen voor in den ijlen lichtsluier, zij hoorden de zachte stem zijner viool immer verder, maar hij zeide tot de mannen die hem volgden: „Werptuwe donkere mantels van U, want zoo kunt gij mijn Rijk niet betreden.”

Enkrates voldeed oogenblikkelijk aan zijn bevel, maar toen Amantos zijn schitterende wapenrusting zag, stond hij stil en zeide tot zijn metgezel: „Wee mij, gij hebt mij bedrogen, want gij zijt geen pelgrim, maar een koningszoon”. Doch Enkrates trok hem voort bij den arm en zeide lachend: „Vrees niet, Amantos want ook gij zijt van vorstelijken bloede, hoe meendet gij mij te misleiden?” Dit zeggende trok hij de donkere monnikspij van zijns vriends schouders, toen stond Amantos in een linnen lijfrok, de dracht eens slaven! En wel was Amantos zeer beschaamd, maar de muziek der viool ging voor hen uit en Enkrates dwong hem voort te gaan op den schemerlichten droomweg en de tonen der muziek schenen te trillen in den ether en langzaam ontving deze den zesden tint: groenblauw omlichtte hen en de omgeving en half weggedoezeld in onwerkelijkheid doemden op de kontoeren van Lachnes paleis. In den tropischen tuin bewogen zich de schimmige gestalten van Eutychia's schoone dienaressen en op het witte terras op de rustbank lag de godin der gracie; in haar haren fonkelde in zachten gloed de kroon van agaathsteenen. Verweg de vage omtrekken der witte huizen van de stad, alles onwezenlijk belicht met zwakke sulfertint en immer in smachtend verlangen de muziek der wonderdiepe viool, ofschoon de god niet meer speelde. Toen gevoelde Amantos zich plots zeer vreemd en verlaten, want toen zij den wonderen tuin betraden, scheen koning Lachnes hem te vergeten en zelfs Enkrates bekommerde zich niet meer om hem, geheel betooverd door de gestalte van Eutychia, die glimlachend van de rustbank opstond en hen tegemoet trad.

Beschaamd bleef Amantos achter en verstak zich achter een hoogen palmboom, die even als alle andere dingen sulfurblauw was in den trillenden zesden ether. Doch Eutychia had van verre twee vreemdelingen zien naderen en zij vroeg haren vader: „Ik dacht dat gij twee mannen naar dit paleis voerdet, waar is nu de andere?” Haar stem was wonderbaar diep en klankvol als de viool van Lachnes, den god van het onzichtbare land.

Haar vader zeide tot Enkrates: „Eutychia vergist zich nietwaar?” En Eukrates zweeg stil en zag vol bewondering op naar de betooverende jonkvrouw. Maar Amantos hart sloeg hoorbaar achter den ruischenden palmboom en hij waagde het niet, de oogen op te heffen want hij was zeer beschaamd, omdat hij de kleeding van eën slaaf droeg.

Toen kwamen tallooze slaven op het terras, alle gekleed als Amantos en richtten een schitterenden tafel aan met matglinsterend kristal en zilveren schotels en bekers. En een weelde van bloemen en guirlanders was aan het feestmaal, zoodat de zinnen bedwelmde van de duizelende geuren. Alle vorsten en vorstinnen schikten zich op het terras en aan het hoofdeinde zette zich neder Lachnes, nu in zijn mantel gehuld.

Aan zijn rechterzijde zat Enkrates en ter linkerzijde 's Konings dochter met de zacht flonkerende kroon van agaathsteenen. Er werd overvloedig wijn geschonken vol bruisende kracht en er ontstond groote vroolijkheid, maar toch klonken de stemmen onwezenlijk als in een droom. En de koning riep om danseressen, die gracievolle dansen uitvoerden in luchtige sluiergewaden en in de sulferblauwe etherglans schenen zij elven die in het maanlicht spelen met blanke leden. Doch Eutychia zat stil aan de linkerhand des konings en dronk geen wijn uit de zilveren bekers, want haar hart was bedroefd om den anderen vreemdeling, dien zij van verre gezien had, maar die zich schaamde om tot hen te komen.

Terwijl dan de danseressen haar luchtig spel vertoonden en er groote vroolijkheid heerschte aan het feestmaal, stond Lachnes op en wierp den purperen mantel af, zoodat hij weer schitter-blank stond, onbewegelijk in zijn sluier van licht. Toen nam hij de donkere viool vol diepe wonderbare klank en speelde langzaam het 7de lied van oneindig smachtend verlangen. Dan sidderde de ether in nieuwe trillingen en een donker paarsch floers viel neder over het gastmaal en over gansch Lachneia; de stem der vroolijkheid zweeg en de gasten vielen in diepe sluimering onder het bedwelmende bloemenaroom en de wonderbaar weemoedige klank der muziek, die niet zweeg, toen ook Lachnes nederzank in zijn sluier van licht....

(Wordt vervolgd.)